

«ТАСДИҚ МЕКУНАМ»

Ректори Донишқадаи давлатии
забонҳои Тоҷикистон ба номи
Сотим Улугзода, доктори илми
филология, профессор

Гулназарзода Ж. Б.
« 2 » сентябри соли 2022

Такризи

муассисаи пешбар ба диссертатсияи номзоди Латифов Алихон Давлатович таҳти унвони «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» барои дарёфти дараҷаи илми номзоди илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.03 - Адабиёти халқҳои кишварҳои хориҷӣ (адабиёти ҳиндӣ)

Мутобикати муҳтавои диссертатсия ба ихтисос ё соҳаи илм.

Диссертатсияи Латифов Алихон Давлатович таҳти унвони «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» барои дарёфти дараҷаи илми номзоди илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.03 - Адабиёти халқҳои кишварҳои хориҷӣ (адабиёти ҳиндӣ) мутобикат менамояд.

Бояд зикр кард, ки дар адабиётшиносии тоҷик омӯзишу таҳқиқи адабиёти кишварҳои машриқзамин вусъату доманаи бештаре пайдо мекунад, ки намунааш диссертатсияи муҳаққиқ Латифов Алихон Давлатович мебошад.

Диссертатсияи Латифов Алихон Давлатович ба таҳқиқу арзёбии ҳикояҳои яке аз нависандагони маъруфи адабиёти муосири Ҳиндустон Меҳруннисо Парвиз ихтисос дорад. Ба ақидаи диссертант, Меҳруннисо Парвиз намояндаи насли даврони истиқлоли Ҳиндустон буда, рушду инкишофи шахсияти адабӣ ва ҳунарии ӯ маҳз дар замони соҳибистиклолии кишвар сурат гирифтааст. Тавре ки таъкид мегардад, «барҷастатарин хидмати насли истиқлол иборат аз он буд, ки онҳо тавонистанд бо истеъдоду нубуғи худ, бо офаридани осори дархӯри асри ҳеш роҳро барои насли баъдӣ, насли сеюми адабиёти ҳиндӣ ҳамвор созанд» (дисс. сах. 3).

Бо вучуди он ки нависанда муаллифи беш аз 17 маҷмуаи ҳикоя ва 6 роман аст, эҷодиёти ӯ ба таври зарурӣ мавриди таҳқиқи монографӣ қарор нагирифтааст. Муҳаққиқ дар диссертатсия ба паҳлуҳои мухталифи масоили иҷтимоии ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз дахл намудааст.

Маҳз ҳамин ҷанбаи осораш дар ҷомеаи адабӣ ва фарҳангии Ҳинд номи адибаро маъруфу машҳур гардондааст.

Дар атрофи мавзуи мазкур дар ҳиндшиносии тоҷик то ба имрӯз кори таҳқиқии мукаммале сурат нагирифтааст.

Паҳлуи дигаре, ки гувоҳи аҳаммияту интихоби мавзуъ мебошад, диду вусъати назар ва ҳунари нависандагии Меҳруннисо Парвиз дар тарху бозтоби бадеӣ-адабии мазоҳири зиндагӣ, воқеияти айни, симои ҷомеаи имрӯзӣ аст. Дар ин замина сабку шеваи нависандагии вай аз дигар муосиронаш комилан мутафовит аст.

Саҳми шахсии довталаб дар ҳалли масъалаҳои илмӣ ё коркарди проблемаи илмӣ бо арзёбии аҳаммияти он.

Концепсияи умумии диссертатсия, сохтори он, мубрамаи ва зарурати баргузори таҳқиқ, дараҷаи омӯзиш, ҳадаф ва вазифаҳои асосии масоили таҳқиқшаванда, мавзуъ, масъалаҳо ва соҳаи таҳқиқот, навгониҳои таҳқиқ ва аҳамияти назариявӣ амалии он, инчунин, нуқтаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшаванда ва ҳулосаҳою натиҷагирӣҳои муаллиф саҳм ва нуқтаи назари ӯро нисбат ба мавзуи таҳқиқ инъикос мекунад.

Натиҷаҳои таҳқиқ ба масъалаҳои камшинохтаи марбут ба ҳаёт ва фаъолияти нависанда Меҳруннисо Парвиз равшанӣ андохта, дар омӯзиши мавзуъ ва муҳтавои ҳикояҳои ӯ маводи зарурӣ дода метавонанд. Натиҷаҳои бадастомада аз таҳқиқ дар омӯзишу арзёбии давраҳои зуҳуру ташаккули ҳикояи ҳиндӣ баъди ба даст овардани истиқлол, таҳаввулоти падидомада дар мавзуъ, муҳтавову мундариҷаи ҳикоя дар нимаи дуҷуми асри XX судманд хоҳанд буд. Ҳамчунин, аз натиҷаҳои таҳқиқ метавон зимни таълифи таърихи адабиёти ҳиндӣ, масоили адабиётшиносӣ ва нақди адабӣ истифода намуд. Муаллифи диссертатсия дар мисоли ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз ба таҳқиқи паҳлуҳои муҳталифи масоили иҷтимоӣ машғул шуда, рӯзгору осор, ҳунари эҷодӣ, сабку нигориши бадеии осори адибуро баррасӣ намудааст. Дар диссертатсия ва мақолаҳои нашрнамудаи муаллиф натиҷаи асосии таҳқиқот инъикос ёфтаанд. Саҳми фардии муаллиф, ҳамчунин, дар омӯзиши назарияҳои олимони ватанию хориҷӣ дар робита ба мавзуи баҳси диссертатсия, таҳлилу баррасӣ ва баҳсҳои ҷолиб дар атрофи эҷодиёти Меҳруннисо Парвиз ҳамчун яке аз намоёндагони насли нави адабиёти муосири ҳиндӣ, фаъолияти дучонибаи ӯ ҳам дар наср ва ҳам нақду адабиётшиносӣ доир ба мавзуи таҳқиқ зоҳир мегардад. Муносибати методологии муаллиф нисбат ба мавзуи мавриди таҳқиқ нишондиҳандаи саҳми шахсии ӯ дар омӯзиши мавзуъ буда, барои ҳалли илмии масъала замина фароҳам овардааст.

Натиҷаҳои мушаххаси илмӣ, ки барои он ба довталаб додани дараҷаи илмии дархостшаванда мумкин аст.

Диссертатсияи Латифов А. Д. аз муқаддима, се боб, ҳулоса ва феҳристи адабиёт иборат буда, дар маҷмуъ фарогири муҳтавои асосии таҳқиқ мебошад. Дар муқаддима муҳиммияти мавзуъ, дараҷаи омӯзиш, навгониҳои кор

бо далелҳои муътамад асоснок гардида, ҳадафу вазифа ва методҳои таҳқиқот, арзиши назариву амалӣ ва дараҷаи таҳқиқи он, масъалаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшаванда муайян шуда, адабиёти истифодашуда тавсиф гардидааст.

«Меҳруннисо Парвиз – намояндаи насли адибони давраи озодии Ҳиндустон»- боби аввали диссертатсия буда, дар чаҳор зербоби он ба таври муфассал атрофи масири эҷодӣ, зиндагии фардӣ ва вижагиҳои ҳунарии нависанда ибрози назар шудааст. Зербоби аввали он ба баррасии зиндагиномаи нависанда ихтисос дорад. Муҳаққиқ Меҳруннисо Парвизро дар радифи адибони шинохтае, мисли Камлешвар, Раҷендра Ядав, Манну Бҳандарӣ, Нирмал Варма қарор медиҳад. Унвонҷӯ сайъ намудааст, ки муҳити хонаводагии ӯ, таъсири волидайнро дар камолу шаклгии шахсияти ӯ муфассал ба риштаи таҳқиқ бигирад. Беҳуда нест, ки ҳуди нависанда низ баъдҳо таъсири хонавода, китобхонаи падар ва нақши волидайнро дар инкишофу рушди маънавиаш дар мақолаҳои хеш таъкид кардааст. Мавсуф махсусан нақши модарро дар тарбияти маънавии хеш бисёр муҳим шумурда, ҷанбаҳои хулқу атвори инсонии хешро аз баракати дарсу тарбияи модар медонад. Бар асоси нигоштаи унвонҷӯ, барои нависанда шикасти бузург марги нобаҳангоми писараш Самар Прасад буд, ки моҳи августи 1998 руҳ дод ва маҷрои зиндагии ӯро дигаргун сохт. Муддате аз кори эҷодӣ канора гирифт, вале боз ҳам кори эҷодӣ буд, ки ӯро дубора ба зиндагӣ бозгардонид. Дар диссертатсия чараёни бозгашти печидаи ӯ ба майдони адабиёт бисёр муассир баён шудааст. Дар зербоби дувум унвонҷӯ дидгоҳу пиндорҳои адибону ноқидони адабиро перомуни корномаи Меҳруннисо Парвиз таҳлилу арзёбӣ кардааст. Бозбинии таълифоти пажӯҳишӣ диссертантро ба ин натиҷа расонидааст, ки бештари пажӯҳишгарон ва адабиётшиносоне, ки ҳунари нависандагии адибаро мавриди баррасӣ қарор додаанд, ба баромади рустой будани ӯ ишора карда, таъсири муҳити деҳаро дар шаклгирии сабку услуби нависандагии вай таъсирбахш шумурдаанд. Пажӯҳишгар Зоҳида Ҷабин ҳангоми пажӯҳиши ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз ба хулоса омадааст, ки саҳнаҳои дар ҳикояҳои адиб инъикосёфта хоси кишвари ҷудоғона набуда, дар дигар кишварҳо низ саҳнаҳои шабеҳи худро доранд. Тасвири зиндагии табақаҳои поёнии ҷомеа, вазъи бади занон ва масоили иҷтимоӣ мавзӯҳои калидии осори нависанда мебошанд. Ҷолиби диққат аст, ки ҳуди нависанда дар шаклгирии шахсияти адабӣ ва камоли ҳунарии хеш нақши чанд нависандаеро мисли Дҳармвир Бҳаратӣ, Камлешвар, Бҳишма Саҳнӣ, Маноҳар Шям Ҷошӣ, Авадх Нараян Мудгал бисёр муҳим мешуморад.

Ҳабибулло Рачабов яке аз ҳиндшиносони намоёни тоҷик зимни арзёбии насли муосири ҳиндӣ ба нақши барҷастаи Меҳруннисо Парвиз ишорат меварзад. Ба андешаи ин донишманд, ҳарчанд дар адабиёти муосир ҷараёнҳои тозаи адабӣ зиёданд, вале Меҳруннисо Парвиз дар насри муосир ҷойгоҳи мустақил ва шеваи хос дорад. Ӯ ба ҳеч як аз ҷараёнҳои мавҷуд пайвастагӣ надорад.

Пажӯҳишгарони осори ӯ ба чанд хусусияту вижагии сабқаш ишора кардаанд. Дар ин миён, нигоштаанд, ки пешниҳоди масъала, инъикосу бозтоби масоили иҷтимоӣ, ба миён гузоштани мушкилоти табақаи мардуми мусулмон дар осори Меҳруннисо Парвиз аз дигар нависандагон тафовут дорад.

«Осори Меҳруннисо Парвиз» унвони зербоби сеюми боби аввал буда, фарогири маълумоти мухтасар атрофи маҷмуаҳои ҳикояҳои вай мебошад.

Диссертант хотирнишон намуда, ки ҳарчанд нависанда дар жанрҳои мухталиф, мисли мақола, очерк, ёддошт, сафарнома, шеър худро санҷида бошад ҳам, вале ба ҷуз ҳикояҳову романҳои худ осори дигарро дар шакли китоби алоҳида ба ҷоп нарасонидааст. Бояд махсус қайд кард, ки Меҳруннисо Парвизро маҳз ҳикояҳои ӯ маъруф сохтаанд.

Ниҳоят, дар зербоби чорум унвонҷӯ атрофи фаъолияти рӯзноманигорӣ ва иҷтимоии Меҳруннисо Парвиз иброи назар намудааст ва ин беиллат нест, зеро дар тули замон рӯзнома ягона минбари асосие будааст, ки боиси вусъату густариши суҳану паёми М. Парвиз гаштааст. Худи нависанда солҳои тулонӣ муҳаррири яке аз маҷаллаҳои бонуфузи адабӣ-иҷтимоии Ҳиндустон «Самараи Самар»-ро ба дӯш дорад. Маҷалла дар таблиғи тарвиҷи мавзуоти мухталифи зиндагии иҷтимоӣ, ҷопи осори адибони гуногунзабони Ҳиндустон, тарҷума ва нашри адабиёти хориҷӣ, нақду баррасии масоили адабиётшиносӣ, эҷодиёти адибони ҷавон нақши ҷашмирас дорад.

Ӯ бо истифода аз зарфияту имконоти маҷаллаи худ ҳамчун минбари озодагониста, ки бо муҳимтарин масоилу пурсишҳои замони хеш посух гӯяд ва ҳамзамон ҳунару истеъдоди нависандагони худро комил гардонад.

Боби дувум «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» фарогири ду зербоб аст ва тавачҷуҳи аслии унвонҷӯ ба бозтоби масоили иҷтимоӣ дар осори нависанда нигаронида шудааст. Гап дар ин аст, ки ҳадафи аксари осори адабӣ баёни мушкилоту дардҳои ҷомеаи инсонӣ дар шакли ҳунарий аст. Ин ҷанба дар ҳикояҳои нависанда бисёр неруманд аст.

Диссертант дар зербоби аввал талош намудааст, нахуст ҷойгоҳи занро дар ҷомеаи Ҳиндустон таҳқиқ намояд. Аслан мавзуи зан, мавқеияти он дар қонуни хонаводагӣ, дар ҷомеа, вазъи ҳуқуқии занон аз зумраи мавзӯҳои мебошад, ки дар адабиёти тамоми қавму миллатҳо мавҷуд аст. Зеро қарнҳои гузашта, ки тазодди пинҳону ошкор дар шеваи бинишу ҷаҳонбинии мардон нисбат ба занон дида мешавад.

Тарҳу бозтоби масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз зиёд буда, ҳадаф аз тасвиру инъикоси воқеияти мавҷуд бехбуду ислоҳи ҷомеа аст. Барои нишон додани ин мавзӯ диссертант ҳикояҳои зиёдеро аз қабилҳои «Нахли бесамар», «Ошӯби зиндагӣ», «Қабри панҷум» «Оҳуи ҷангалӣ», «Хонаи нав» ва ғайра ба риштаи таҳқиқ кашидааст. Таҳқиқи ин мавзӯ диссертантро ба ин натиҷа расонидааст, ки тарҳи масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз танҳо бо мақому ҷойгоҳи зан ё мавзуи зан маҳдуд намешавад. Нависанда аз дариҷаи дунёи зан мехоҳад ба манзари беканори ҳастӣ, масоили хурду бузурги инсонӣ, ҷаҳони андешаи инсонҳо, бархӯрди онҳо бо проблемаҳои макониву замони, ба раванди пешрафти ҷомеаи ҷаҳонӣ ҷашм афканад.

Бо назардошти ин ки асоси меҳвари ҳар ҷомеаеро хонавода ташкил медиҳад, дар зербоби баъдӣ ба таври густурда масоили пайвандҳои хонаводагӣ ва шеваи инъикоси онҳо дар ҳикояҳо таҳлили арзёбӣ шудааст.

Ба андешаи муҳаққиқ «Меҳруннисо Парвиз аз як сӯ воқеияти айниро аз қонуни як хонавода, ки ҷанбаи типӣ дорад, ба риштаи тасвир мекашад ва зимнан талош меварзад, то руҳи зеҳният, дунёи андеша ва расму русум, боварҳои онҳо дар либоси вожагон баён дорад» (дисс. саҳ. 86).

Ҷузъиёти ин масъала нахуст дар ҳикояи «Пайвандон» матраҳ гардида, дар ҳикояҳои дигар шарҳи комили худро пайдо мекунад. Дар миёни ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз ҳикояҳои, ки ба муҳити хонаводагӣ, робитаи миёни аъзои хонавода, расму анъанаҳои маълуми хонавода, ранҷи хонавода, хонавода дар зеҳнияти мардуми рустой бахшида шуда бошанд, зиёданд. Ҳикояи «Бемории падар» як намунаи марғубе аз он қабил мебошад. Дар диссертатсия зимни таҳлили мазмунӣ ба заминаҳои ҳунарии қорномаи нависанда таваҷҷуҳ шудааст.

Боби сеюми диссертатсия бештар ҷанбаи назарӣ дошта, ба масоили ҳунари нависандагии Меҳруннисо Парвиз бахшида шудааст. Дар зербоби аввал бахше аз ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз аз нигоҳи сабку услуб таҳқиқ шудаанд. Қабл аз тарҳи масъала диссертант атрофи масоили умумии зебошинохтӣ

изҳори назар намуда, андешаҳояшро бо афкору дидгоҳҳои маъруфтарин муҳаққиқони адабиёт мисли В. Б. Томашевский, Ю. М. Лотман, Л. И Тимофеев асоснок сохтааст. Қобили қайд аст, ки шеваи таҳлилу арзёбии муҳаққиқ аз чанд нигоҳ ҷалби тавачҷуҳ мекунад. Мавсуф сайъ намудааст, ки ҳикояҳои мавриди назарро аз диди худ таҳлилу баррасӣ намояд.

Гоҳо бо тақя ба тасвире ё калимае ё ишорате дар матни як ҳикоя таҳлил ҷараён мегирад ва пажӯҳандаро ба домани хулосаҳои аҷиб мекашад. Ба андешаи диссертант, дар як матни адабӣ ҳеч ҷузъе наметавонад бечо ё тасодуфӣ бошад. Ба гуфтаи ӯ, шояд зуҳури як ашё дар матни асар мақсади аслии ё нақши корсоз надошта бошад, вале бо эҳтиёҷоти пинҳон дар манзари умумии асар пайванд дорад. Нависанда шояд меҳодад қаҳрамонро ба майдони амал бикашад, ӯро ба андешаву тафаккур водор созад. Ин мақсад метавонад ба тасвир ва сару сурати он дар асар ё ҷанбаҳои дигари баён бо назардошти унсурҳои зебошинохтӣ иртибот дошта бошад. Ба ибораи дигар, нависанда замони офариниши қисса ё ҳикояи худ сайъ мекунад, ки маҷрои ҳодисаву падидаҳо, ашёи мавҷуд дар фазои вуқуи падидаҳоро тавсиф намояд. Бо ин шева дар зербоби мазкур ҳикояҳои «Шинохти хеш», «Модари Кашмир», «Садбарги сурх», «Офтоби тираи руҳи кӯчак», «Ид»... таҳқиқ шудаанд. Зимни таҳлили ҳикояҳо ба фазои равонӣ, дунёи ботинии қаҳрамонҳо, расму русуми мавҷуд миёни мардум тавачҷуҳи хосса шудааст. Унвонҷӯ бар ин назар аст, ки маъмулан ҳар қисмате аз матн дар осори бадеӣ вазифаи муайянеро иҷро менамояд. Гоҳо як бахш имкон дорад чанд вазифаро ба сомон бирасонад. Дарку тасаввури ин вазифаҳо шахсияти нависандаро ҳамчун эҷодкор барҷаста месозад.

Бо назардошти ин ки дар ҳикояҳои нависанда муколама ҳузури комил дорад, муаллиф кӯшидааст, ки ҷойгоҳи муколамаро дар ҳикояҳои нависанда дар зербоби алоҳидае баррасӣ намояд. Қабл аз тарҳи масъала ҷанбаи назарии он аз дидгоҳи назарияпардозони адабиёт таҳлилу таҷзия шудааст. Диссертант бештар ба андешаҳои М. М. Бахтин дар ин замина тақявар аст. Дар диссертатсияи зикршуда сухани қаҳрамонон назари хосси нависанда нест. Дар асар ҳар қаҳрамон дидгоҳи вижа ва баробар бо дидгоҳи дигарон дорад. Ҳар як қаҳрамон наметавонад бозгӯкунандаи воқеияту ҳақиқати мутлақ бошад. Назари ӯ бо назари дигарон баробарӣ дорад. Дар ин миён хонандагони асар бештар на шоҳиди симои қаҳрамонанд, балки шунавандаи садои ӯ мебошанд.

Маҳз дар муколама ва ҷаҳорҷӯби он аст, ки мо ба ҷанбаҳо ва гӯшаҳои шахсияти инсонӣ пай мебарем.

Дар диссертатсия муаллиф, ҳамчунин, ба дидгоҳҳои муҳаққиқоне, ки ин мавзуро дар осори Меҳруннисо Парвиз пайгирӣ кардаанд, таъкид меварзад. Аз ҷумла ба назаргоҳи олими ҳинд Ниту П. Р. ишорат шудааст. Муҳаққиқ саъй намудааст, то аз як тараф ҷойгоҳи муколамаро дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз таъин ва бозкушой намояд ва, аз ҷониби дигар, нақшу аҳамияти муколамаҳоро ҳамчун яке аз рукнҳои асосии эҷоди ӯ тавсифу баён созад. Ӯ ибраз медорад, ки муколама ё гуфтугӯ дар осори мансур вобаста ба он ки ҳунару истеъдоди нависанда дар чи пояе қарор дорад, метавонад вазифаҳои гуногунро иҷро намояд.

Муколама агар ба таври шоиста ва баҷо истифода шавад, истехкому ташаккули суҷаи асарро сабаб мегардад. Саҳми муколама, гузашта аз ин, дар густаришу умқ пайдо намудани андешаҳои қаҳрамонон ниҳоят арзишманд аст. Ҳар як ҳикоя дар доираи вақту замони муайяне шаклу сурат мегирад. Муколама бо назардошти ин омилест, ки тавассути он хонанда ба ҷузъиёти вақту фазо ошно мешавад.

Дар поён бояд зикр намуд, ки дар радифи муваффақиятҳо дар диссертатсия бархе аз норасоиву камбудихо ба ҷашм мерасанд.

1. Ба гумони мо якҷо намудани боби сеюму дуюм таҳқиқро комилтар месохт ва қиматҳои назарии боби сеум зимни таҳлили мисолу шавоҳиди боби дувум истифода мегардид.
2. Ҳарчанд ҳадафи муҳаққиқ дар боби сеум тарҳу таҳлили масъалаҳои зебошинохтӣ дар ҳикояҳои нависанда аст, вале заминаҳои назарӣ камтар истифода шудаанд ва диссертант ба ишораҳои кӯтоҳ дар ин масъала қаноат намудааст.
3. Бо шумори аҳамияту арҷи дидгоҳҳои адабии нависанда беҳтар буд дар боби аввал зербоbero ба таҳлили андешаҳои нависанда дар атрофи адабиёт, ҳунари нависандагӣ ва масоили адабӣ ҷудо менамуд.
4. Ҳарчанд иҷтимоӣ инсонӣ фарогири масоили зиёд аст, вале дар боби дувум диссертант танҳо ба ду масъалаи иҷтимоӣ: занону пайвандҳои хонаводагӣ дахл намудааст. Ба андешаи мо бояд таҳлили ин масъала васеъ ва густурда сурат бигирад.

Албатта, эроду камбудихоӣ зикршуда ба ҳеҷ вачҳ қимати илмии диссертатсияро кам намекунанд. Автореферати диссертатсия, гузоришҳои илмӣ ва мақолаҳои ба ҷоп расонидаи Латифов Алихон Давлатович муҳтавои асосии диссертатсияро инъикос менамоянд.

Мутобиқати таҳассуси илмӣ довталаб ба дараҷаи илмӣ.

Диссертатсияи Латифов Алихон Давлатович таҳти унвони «Инъикоси масоили иҷтимоӣ дар ҳикояҳои Меҳруннисо Парвиз» ба талаботи бандҳои

31-35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ буда, муаллифи он сазовари дарёфти дараҷаи илмии номзади илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.03 – Адабиёти халқҳои кишварҳои хориҷӣ (адабиёти ҳиндӣ) мебошад.

Тақриз дар ҷаласаи кафедраи адабиёти тоҷики Донишкадаи давлатии забонҳои Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода аз 23-юми августи соли 2022, суратҷаласаи №1/1 муҳокима ва тасдиқ гардид.

Дар ҷаласаи кафедра иштирок дошт: 16 нафар. Натиҷаи овоздиҳӣ:
«тарafdор» – 16, «зид» – нест, «бетараф» – нест.

Раиси ҷаласа:

номзади илми филология, дотсент,
мудири кафедраи назария ва таърихи адабиёти
Донишкадаи давлатии забонҳои

Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода

Шамсов Н. С.

Эксперт:

номзади илми филология, дотсенти
кафедраи назария ва таърихи адабиёти
Донишкадаи давлатии забонҳои

Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода

Бобоалиева З. П.

Котиби илмии ҷаласа:

номзади илми филология, дотсенти
кафедраи назария ва таърихи адабиёти
Донишкадаи давлатии забонҳои

Тоҷикистон ба номи Сотим Улуғзода

Раҳимова М. И.

Имзоҳои н.и.ф. Шамсов Н.С., Бобоалиева З. П.
ва Раҳимова М. И. – ро тасдиқ мекунам.

Мудири шуъбаи кадрҳои
ДДЗТ ба номи Сотим Улуғзода

Начмуддинов Ш. М.

734019, ш. Душанбе, кӯчаи

Ф.Муҳаммадиев 17/6., тел.(+992 37) 232-50-00;

E-mail: shamsov1960@mail.ru.

2-юми сентябри соли 2022